

Gledališče

Gremo vsi!

Stara mestna elektrarna

★★★★★

Otvoritvena predstava letošnjega *Exodosa*, že osemnajstega po vrsti, po eni strani potrjuje njegovo polnoletnost, po drugi strani pa ohranja živost in »naivnost«, ki naj bi jo ta festival sodobnih odrskih umetnosti prenašal v prihodnost. Gre za glasbenogledališki dogodek **Gremo vsi!** (še bolj asociativen je angleški prevod *All together now!*), v katerem je režiser Mare Bulc zbral šesterico glasbenikov in performerjev iz različnih glasbenih kontekstov. Nastopajoče povezuje

angažiran odnos do teme migracij, bolje, razmerja med domom in svetom, ki ga sodobni neoliberalni globalizem z imperativom »sveta« in njegove navidezne univerzalne dostopnosti pravzaprav prevaja v mučno dilemo.

Oditi ali ostati, navezati ali razvezati se, osamosvojiti se ali ostati del skupnosti: to so boleče opozicije, s katerimi se srečuje sodobni (mladi) subjekt, manifestirajo pa se kot serija simptomov. Tako se prizori v performansu ne morejo prav začeti, saj noben začetek ne zadovolji visokih pričakovanj, prekinjajo se in v temelju destabilizirajo nastopajoče, ti drug drugega popravljajo in vadijo pravilno artikulacijo, saj so zahteve trga (občinstvo, prizorišča) visoke in

smo nenehno v nevarnosti, da nas ne bodo prav razumeli – skratka, zdaj smo priča dramatično zaostrenim, zdaj duhovito sproščenim poskusom konstitucije subjekta v času pretiranih pričakovanj, hkrati pa poskusom povezave posameznikovih bojev v pojem skupnosti. Skupnost na prizorišču je bend, torej glasbena skupina z na videz heterogenimi člani, vendar z enotno tendenco, ki je kritična do zahtev dnevne, lokalne oziroma globalne politike in teži k drugačnim oblikam utemeljitve skupnosti. Ta misel se nemara najbolj plastično zgosti v punkovsko-uporniškem ugovoru Tine Perić tistim, ki mladim sugerirajo, naj gredo ven, v svet, saj so tam menda prave možnosti zanje: *Vi pejte ven!* ultimativno zakliče politikom in ideologom odprtega trga ... Bulc je za uprizoritev svoje ideje našel tako rekoč idealno zasedbo, in to v vseh pogledih: v iskrenem družbenokritičnem angažmaju, glasbeni invenciji in performerski veščini; z izjemo nekaj nedorečenih izpeljav posameznih prizorov in trojnega konca namreč ritem in napetost predstave nenehno rasteta in gledalcu ponudita nekaj nedvomnih presežkov, kot denimo muziciranje bobnarja Jaka Bergerja in multiinstrumentalista Matija Dolenca, petje in energijo Tine Perić, performans in prezenco Polone Janežič ter rapanje in didžejanje N'Toka pa petje in vsestranski zanos Irene Preda. Najbrž ni treba posebej poudarjati, da se prava skupnost rodi šele s pritegnitvijo občinstva, ki naslovu performansu doda veliko pomembnejši odtenek – poziv k uporu.

BLAŽ LUKAN

